

ESCOLA TORRENT D'EN MELIS

2025

Locs florals

POEMES, TEXTOS I DIBUIXOS DE
L'ALUMNAT DEL TORRENT D'EN MELIS

Diada de Sant Jordi

Un any més, Sant Jordi arriba carregat de llibres, roses i paraules. A l'escola, celebrem aquesta diada amb els Jocs Florals, un espai on l'alumnat pot expressar-se a través de la poesia i la prosa, i compartir tot allò que imagina, observa o sent.

En aquesta revista trobareu els textos guanyadors d'enguany: històries que han destacat per la seva originalitat, sensibilitat o sentit de l'humor. Són una mostra del talent i l'esforç dels nois i noies de l'escola, i una bona manera de llegir en família, amb calma i complicitat.

Us convidem a gaudir-ne plegats i us desitgem una molt bona Diada de Sant Jordi!

Felicitat Sant Jordi 2025!!

1r A

FAMÍLIA

**La família és molt bona
perquè mai ens abandona.**

**L'estimem tant
perquè sempre ens està acompanyant.**

**La família em dona felicitat
perquè sempre està al meu costat.**

La família

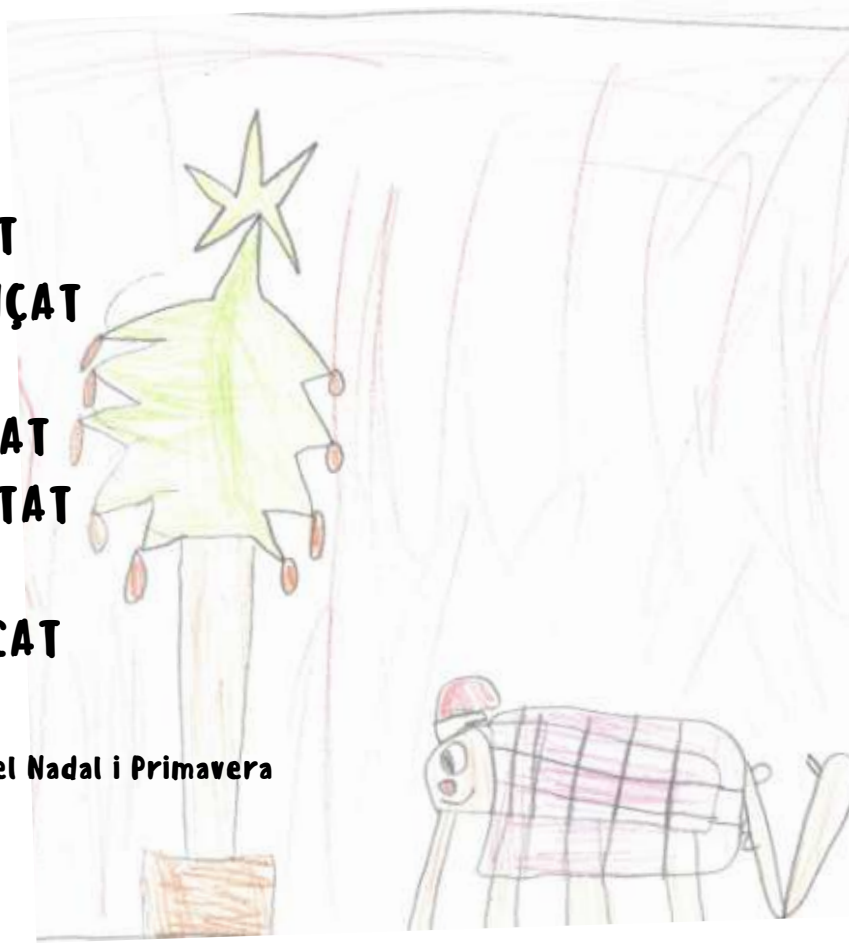
1r B

LES ESTACIONS DE NADAL I PRIMAVERA

**EL NADAL HA ARRIBAT
I L'AVET HE DECORAT
EL FEBRER S'HA ACABAT
I LA PRIMAVERA HA COMENÇAT**

**LA PRIMAVERA HA ARRIBAT
I LES FLORS S'HAN DESPERTAT
LA CALOR HA ARRIBAT
I ELS COLORS S'HAN AJXECAT**

L'equip del Nadal i Primavera

El conill intel·ligent

Hi havia una vegada un conill malvat, que enganyava a tots perquè era bonic i pelut. Un dia quan el conill passejava pel bosc, va aparèixer un mag, a qui li encantava fer experiments. Per això, va decidir fer una de les seves pocions per fer una prova: volia convertir el conill malvat en un conill amorós i bo. Llavors, va començar a fer la seva poció i en un bol va posar: sang, verí, carn de cabra, banya de dimoni, pota de rinoceront i altres ingredients.

Quan tenia la poció feta, li va donar bastant al conill. De sobte, el conill va fer un salt i els seus ulls van passar de ser vermells a ser blaus com el cel. L'experiment havia funcionat!

El mag va sortir del laboratori a celebrar-ho. Pel camí es va trobar a un home misteriós i va voler provar amb ell l'experiment. I... també va funcionar! Ja tenia a dos persones bones. Ara volia fer més i més, però la seva idea havia canviat, volia fer-ho al revés i convertir a tot el món en malvat.

El conill va descobrir el seu pla i es va guardar una miqueta de la poció i quan es va apropar el mag, li va llençar i es va convertir en una bona persona.

El conill va salvar el món sense saber-ho i els tres van decidir formar un equip per repartir la poció per tot el món i convertir-lo en un lloc més bonic per viure.

Els conillets

El sushi

Hi havia una vegada una granota que va sortir a caçar mosques al bosc i es va trobar una teranyina. I a la teranyina hi havia una aranya i la granota li va preguntar:

- Em puc menjar algunes mosques?
- No, són totes meves -va respondre ella.

Llavors la granota es va acomiadar i va marxar caminant, però un llop la va veure. De sobte, el llop va saltar a sobre de la granota i se la va menjar sencera. Després, l'aranya va veure que la granota no estava i el llop estava dormint. Aleshores, com l'aranya tenia un sushi especial, li va obrir la boca al llop i li va ficar el sushi i aquest se'l va tragar. Llavors l'aranya es va amagar i, quan el llop es va despertar, va fer molta caca i va sortir la granota. El sushi especial havia fet que el llop tingués ganes de fer caca i que la granota se salvés. Al final, la granota es va posar a sobre de l'aranya i van marxar contentes. I catacric-catacrac conte contat.

Els sushis

3r

EL MAR

M'agrada anar al mar
i trobar-me un calamar.

Estirar-me a prendre el sol
amb el meu amic Pol.

M'agrada anar amb el meu amic Musa
i trobar-me una medusa.

El mar és ple de vida, d'alegria i color
un lloc màgic, ple de tot tipus d'amor.

Un món màgic ple d'amistat,
on el mar i els animals et donen felicitat.

Cuidem-lo bé que el mar és un tresor
on els animals viuen, amb tot el seu amor.

EL MISTERI DEL VAIXELL NO IDENTIFICAT

Fa uns 69 anys hi havia una família que vivia en un poble que es deia Villa Monte i aquell dia era un diumenge amb tempesta a més hi havia calamarsa. Els membres eren: Tom, el fill; Emma, la filla; Toni, el pare; i Mireia, la mare, però no era una família normal, li encantava el misteri. Miraven la televisió i van mirar les notícies d'aquell dia. Van veure una notícia molt interessant, tractava d'un avistament d'un vaixell no identificat! La família estava molt interessada, volen resoldre aquest cas, la família es va preparar per sortir al carrer.

- Tom: On es pot veure aquest vaixell no identificat, que no em recordo?
- Mireia: Tom, es pot veure al port de Villa Monte.

La família quan va arribar al port, van poder veure aquell vaixell no identificat, però quan es van apropar van descobrir que era un vaixell fantasmal. Ràpidament, van muntar una investigació sobre aquell vaixell fantasmal. Havien de fer fotos d'aquell vaixell fantasmal per així tenir proves i mostrar-li al president de Villa Monte.

- Toni: Faig les fotos jo perquè abans vaig treballar un fotògraf professional.

El Toni va fer les fotos, però li relliscaven les mans i li va caure la càmera a l'aigua.

- Emma: I ara qui ens creurà!
- Tom: Podem llogar una barca.
- Toni: Però si hi ha tempesta. Millor podríem llogar un submarí.
- Mireia: És una molt bona idea Toni.

La família va anar amb el submarí llogat. Quan van arribar a aquell vaixell fantasmal es van pujar i van veure un capità fantasmal amb la seva tripulació.

- Capità fantasmal: Si no em doneu un bon tresor, en menys de 96 hores us tancaré a les masmorres.
- Emma: Vinga de pressa que no tenim temps de descansar i hem de trobar algun tresor al mar en menys de 96 hores.

La família van llogar un vestit per busseig per cadascun de la família.

Van bussejar moltes i moltes hores fins que van passar 48 hores i van trobar un mapa del tresor. La família molt interessada amb aquell mapa, el van mirar i van anar cap aquella direcció que era cap al pol sud. La família va arribar a una illa i van veure una pala.

- Mireia: Que estrany trobar-se una pala en una illa deshabitada.

La família va agafar aquella pala i va començar a excavar i van trobar un tresor amb molt or i moltes joies acolorides. La família es va emocionar molt.

- Tom: Visca, visca hem trobat un tresor.

Ara la família ràpidament van anar a aquell vaixell fantasmal i quan van arribar els hi faltaven tres minuts per entregar aquell tresor. Li van entregar i el capità fantasmal els hi va donar l'enhorabona per donar-nos un bon tresor.

La família van fer una dinar per celebrar el descobriment que havia fet i perquè el vaixell fantasmal va desaparèixer perquè la família els hi va donar un bon tresor.

Vet aquí un gos vet aquí un gat aquesta història s'ha acabat.

Els Misteriosos

La guineueta i el bosc

Hi havia una vegada, al bosc, una guineu que es deia Wineu i els seus amics i amigues que eren tota mena d'animals. Hi havia el Capi el capibara, el lloro Toti, Cervià el cérvol, els castors Carli, Charlie i Quico, i també el gos Pere. Tots aquests animals vivien en pau i tranquil·litat, tot i que els malvats caçadors furtius de la zona i la gent del poble del costat, anomenat Vilamunt, volien acabar amb el bosc el més aviat possible.

Un bon dia la guineu, d'amagat, va sentir parlar a dos dels caçadors sobre els seus plans de destruir el bosc per poder construir més cases, supermercats i més pobles. La guineueta, molt espantada, de seguida va anar corrents a avisar a la resta de companys i companyes sobre el que acabava de descobrir! Tot i que la resta d'animals del bosc no volien lluitar, es van preparar per a la batalla per tal de protegir el seu estimat bosc i que ningú pogués fer mal a qui vivia allà.

L'endemà, els caçadors van començar a tallar els arbres i a danyar el bosc amb les seves màquines. Quasi tot va quedar destruït: els arbres, les plantes, les cases dels animals... La guineu es va posar molt trista, va pujar a dalt d'un arbre i va cridar: ESTIC FARTA!

En aquell moment, els humans van capturar uns quants animals (el cérvol Cervi, el lloro, els castors i els mussols) i els van tancar a una gàbia. Per sort la porta era de fusta i el castor Carli va fer un forat amb les seves dents i ell i el lloro van poder escapar. Però com el lloro va veure que els humans estaven a punt de tornar a capturar al castor, va tenir la idea de distreure els humans perquè en Carli escapés. Amb la mala sort que els caçadors van tornar a agafar al lloro i el van empresonar a la mateixa gàbia, després de tancar el forat que havien fet.

El castor Carli, corrent el més ràpid que podia, va anar al bosc per explicar a la resta d'animals que no havien estat capturats el que havia passat i tots junts van decidir anar a rescatar als seus amics segrestats. Sigil·losament, la guineueta, el gos Pere i el capibara van entrar a l'ajuntament pels conductes de ventilació i van veure els seus companys a la gàbia, custodiats per un guarda que tenia la clau penjada al cinturó. Però l'ajuntament estava ple de trampes i els animals van haver de superar molts reptes: trampes per ossos i ratolins, alarmes silencioses... Sort del gos que tenia el seu olfacte i l'oïda molt desenvolupats i ho va poder detectar tot! Tot i així, la Capi, com estava distreta, va caure en una, i el gos Pere la volia ajudar, però ell li va dir:

- Segueix sense mi, si us plau!

El gos li va fer cas va i fugir, llavors tots els humans estaven units i la guineu va cridar amb totes les seves forces:

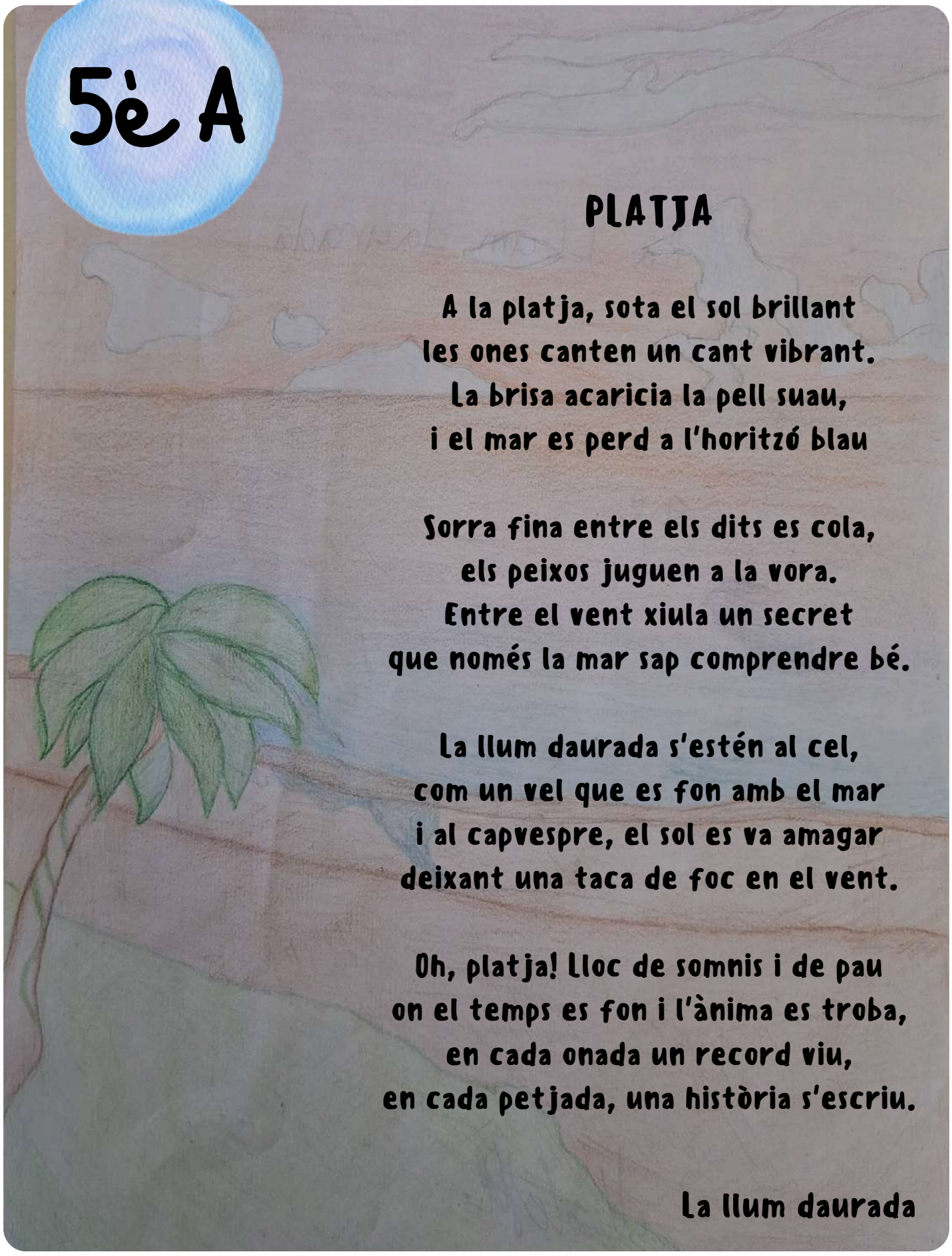
- No us fa vergonya? Heu destrossat el nostre hàbitat, el bosc!

En aquell moment, després de reflexionar una estona, tots els humans es van avergonyir i es van disculpar. Van alliberar a tots els animals que encara eren presoners i els van ajudar a reparar el bosc: van replantar arbres i plantes, van netejar tota la zona, els caçadors furtius van deixar de ser-ho...

Des de llavors, la guineueta i els seus companys/es es van fer amics del poblat i tant els animals com els humans van fer un tracte de pau per assegurar la no destrucció del seu hàbitat natural.

Els Yoshis

5è A

PLATJA

**A la platja, sota el sol brillant
les ones canten un cant vibrant.**

**La brisa acaricia la pell suau,
i el mar es perd a l'horitzó blau**

**Sorra fina entre els dits es cola,
els peixos juguen a la vora.**

**Entre el vent xiula un secret
que només la mar sap comprendre bé.**

**La llum daurada s'estén al cel,
com un vel que es fon amb el mar
i al capvespre, el sol es va amagar
deixant una taca de foc en el vent.**

**Oh, platja! Lloc de somnis i de pau
on el temps es fon i l'ànima es troba,
en cada onada un record viu,
en cada petjada, una història s'escriu.**

La llum daurada

LA POR

La por està al meu cap

li dono voltes

i penso que no és real.

Els monstres que m'envolten
els escolto i no els puc evitar.

La por és dolenta,

no li feu cas.

Intento soportar-la,

però quan la penso

començo a rondinar.

Però jo ja sóc bastant gran
com per saber què és mental
i que no és REAL.

5è B

La por, una barreja de: Emocions i sentiments. Perquè la desconegut, persones, objectes, emocions, sentiments, porcs, etc, ...

Margot

La Miriam era una nena de dotze anys amb molta creativitat. Un dia en sortir de l'escola Torrent d'en Melis, va anar cap a la biblioteca per escriure una de les seves històries fantàstiques. Quan de sobte va veure una nena amb banyes que passava per un portal entre els llibres.

La Miriam com que era tan curiosa, va voler seguir-la. Va passar pel portal i va aparèixer a un poble on tothom tenia banyes i orelles d'animals.

Feia molta calor. Al fons, rere els arbres tan florits, hi va veure la nena que havia seguit, però després d'una llarga estona caminant, va arribar a una caseta de fusta.

Les va colar per la finestra, i la van enxampar. Li va dir:

- Qui ets tu, i què fas a la meva caseta de fusta?
- Em dic Miriam i et vaig veure passar per un portal entre els llibres de la biblioteca.
- Em dic Greta, però quin embolic acabes de fer! Ara serà molt difícil que tornis a casa. El portal només s'obre els dies de lluna plena i amb una poció. Jo no entenc d'això, però la meva germana petita Minette si, crec que està a la seva habitació.

Lavors la Miriam i la Greta es van apropar a l'habitació de la Minette.

-Hola Minette, aquesta nena es diu Miriam, m'ha vist passant pel portal i m'ha seguit. Necessitem que ens ajudis a fer la poció perquè pugui tornar a casa seva.

- Hola, Miriam soc la Minette. Per fer la poció necessitem: saliva de drac i una flor de bergamota, són de color taronja i lila i les trobaràs a la muntanya Ney. Ara ja és massa tard, millor que aquesta nit et quedis a dormir.

- Moltes gràcies, Minette, bona nit.

Aleshores la Greta li va preparar el llit a la Miriam, tenia uns llençols de flors roses i grogues. Aquella nit la Miriam va dormir millor que mai. Al dia següent la Miriam, la Greta i la Minette van llevar-se d'hora per anar a buscar els ingredients a la muntanya Ney. Després de caminar molta estona, van arribar fins a un camp de flors.

- Ala, que bonic! - va dir la Miriam

- Aquest camp és només de flors de bergamota. Només en necessitem una -
Va exclamar la Minette.

La Miriam va agafar la flor, totes tres es van encaminar cap a la cova del drac. Van arribar a la cova i van caminar una estona per un passadís molt estret.

- El drac està adormit. Perfecte! està salivant.

Lavors la Minette sense fer gaire soroll, es va apropar al drac tan ferotge amb unes pues a l'esquena. I va recollir una mica de saliva. Després van anar a casa i la Minette va fer la poció.

- Ara només cal esperar fins al pròxim dia de lluna plena, que per sort és d'aquí dos dies.

Van passar dos dies i a la nit van anar cap al portal. La Minette va fer l'encanteri i el portal es va obrir. Era lila dins es veia una llum potent i semblava molt profund.

- Gràcies per tot noies.

- De res Miriam.

- La Minette i jo hem pensat que t'agradaria tenir aquest collar de part nostre.

La Miriam va agafar el collar i se'l va guardar a la butxaca del pantaló. Era un collar amb una perla blava amb un cordill marró.

-Adéu.

-Adéu que et vagi bé.

Lavors, de sobte la Miriam es va despertar en un hospital.

-Mama, què ha passat? On sóc?

-Quan estaves a la biblioteca et va caure un prestatge de llibres a sobre.

La Miriam estava confosa i va pensar que tot era un somni, però quan va sortir de l'hospital i per sort ja havia arribat a casa, va entrar a la seva habitació i va notar que tenia alguna cosa als pantalons, es va ficar la mà a la butxaca i de sobte va veure el collar que li havien donat la Greta i la Minette! Ara estava tan confosa que no sabia què havia passat. I com que li agradava tant escriure, va agafar unes fulles, un llapis i una goma.

Al cap de deu anys quan la Miriam ja en tenia 22, i per fi havia complert els seus somnis de ser escriptora i ja tenia una pila de llibres publicats, estava rebuscant en caixes de quan era més petita, i de sobte va veure una història que va escriure quan tenia dotze anys que apareixia en un altre món. I quan finalment va poder publicar el llibre es va fer famosa a tota Catalunya.

La macedònia

EL MISTERI DEL COLISEU

<< Últimes notícies!! Thomas Biari italià, ha comprat el Coliseu romanchi, el multimilionà després de demostrar que, un avantpassat seu, Fabio Bianchi, havia estat el gladiador que en la seva època havia guanyat més combats...>>

-“Pffffff”- la Catherine va deixar el diari sobre la taula de casa seva.- Ara aquest brètol ens vol comprar la nostra cultura. Què vindrà després, l'Estàtua de la Llibertat? - va sospirar.

De sobte, sona el seu telèfon destinat a la feina.

- Digui?

- Hola, Catherine! Soc jo, n'Oliver Tàpia, el director del National Geographic. - Què vol? - va contestar la Catherine.

- Tinc nova feina per a tu!! Hem trobat que ets la persona ideal per anar a Roma a fer fotografies al Coliseu, viatge amb tot inclòs. Què, acceptes?

- Mmmm... Sí! És clar!!

- Perfecte! Doncs t'envio el passatge pel correu!!

* * *

- La tua pizza, signorina Catherine - va dir el cambrer del restaurant on estava dinant. - Grazie!!- Va dir ella amb poc accent italià.

- Mmm, quina delícia! - va exclamar amb la boca plena. Viatjar a Roma amb tot inclòs sí que tenia els seus avantatges! Bé, anem per feina Catherine.

Va acabar de menjar la pizza, va pagar i se'n va anar camí al Coliseu.

- Òndia, no m'havia imaginat mai que fos tan impactant aquest amfiteatre!- va dir fent fotos sense parar-. M'havien parlat bé, però això no té paraules! - va exclamar gratament sorpresa la Catherine.

S'aturava a cadascuna de les estances per fer fotografies fins que, de cop i volta, es va trobar en una cambra diferent. Aquesta semblava més antiga, i al final, va trobar una escala amb una cinta bloquejant el pas on hi deia: "Vietato passare". Ho va consultar al seu minidiccionari, no s'equivocava: "Prohibit passar".

"Òndia! Què interessant!"- va pensar-. D'aquí en puc treure profit.

Evitant la cinta, va baixar les escales. Com estava distreta mirant el decorat del segle I dC, va ensopegar amb un esglaó i, en caure a terra, l'escala es va convertir en una rampa que baixava cap a una planta subterrània.

Tremolosa, va agafar la llanterna que portava a la motxilla i va il·luminar aquell lloc tan estrany. Va avançar i va veure una porta entreoberta...

La curiositat va ser massa forta, i va decidir entrar. Tot i que li feia por, estava convençuda que d'allà en podria treure un bon reportatge per a la revista.

Quan va entrar, va veure una enorme taula de pedra d'uns 6 metres de llargada, tot plegat era molt estrany perquè les habitacions semblaven abandonades, però el que la va deixar més encuriosida va ser un escriptori que semblava nou.

Es va apropar prou per veure que a la prestigiosa fusta de roure hi havia el segell del Thomas Bianchi, el multimilionari protagonista de la notícia que apareixia a l'anunci del diari de fa uns dies.

Va veure uns calaixos i els va obrir.

En el primer hi va trobar uns papers amb signatures que li semblaven familiars, i en l'altre, hi havia més documents amb el que semblaven paraules llatines. Com ella havia estudiat llatí (a part de fotografia) quan es va fixar, va veure que hi posava el nom de Fabio Bianchi. Es va sorprendre a l'adonar-se que era el nom de l'avantpassat d'aquell brètol d'en Thomas Bianchi. També va veure un dossier on hi posava "TOP SECRET", el va obrir i va llegir el seu contingut. Quan va acabar, es va indignar.

- Ja n'hi ha prou! - va exclamar - Denunciaré aquest brètol per haver fet una cosa tan terrible com aquesta; Primer ens menteix, després ho utilitza per a comprar un espai cultural, i a més a més no ens diu la veritat sobre en Fabio Bianchi.- va dir mentre els feia fotos.

Thomas Bianchi sabia que el seu avantpassat feia trampes als combats i que emborratxava els contrincants per guanyar tal com es mostrava en aquells documents. I això no era el pitjor. Al dossier es mostraven els plànols per transformar el Coliseu en les noves Vegas, transformant aquest lloc tan preciós en un centre de vici i corrupció. Què vol fer amb el Coliseu en realitat? Vol recrear el que abans feien allà perquè la gent apostés i perdés diners només per afavorir-lo!

La Catherine, finalment va trobar una forma de sortir d'aquell lloc. Sota de la taula hi havia un gran forat que portava a l'inici de les escales on anteriorment havia caigut.

- Encara sort que he fet tantes fotografies!! - aquell era

l seu tresor més preuat. Va obrir la càmera per treure el rodet que contenia les fotos, però poc va trigar a adonar-se que el carret havia desaparegut...Tota la feina se n'havia anat en orris!

FI

Les capibares Romanes

Felicitat
DIA DEL
LLIBRE
2025